

SRCU

S kruhom prevare nasičeno, stokrat po krivem obsójeno,
 z vinom spoznanja napójeno, stokrat do zemlje ponižano,
 v željah nikoli uslišano, čisto, nedolžno, a križano
 — moje srce — kam bi rado? ...

JESEN

Sivi oblaki neba modrino zastirajo,
 ptice selilke v gosta krdela se zbirajo,
 ki jim na licih so rože, težko umirajo,
 davni spomini rane široko odpirajo ...

ŽIVLJENJU

Vse v sanjah razkošnih zaprávljeno,
 po težkem spoznanju pozdrávljeno,
 pred prag doma smrti postavljeno —
 usmili se Bog te, življenje! ...

POLNOČNA

Tiha polnoč ... Veter glase daljnega prinaša petja ...	iz temin se neprestano vanjo spačeno reži ...
Duša navalila nase žalost vso je ... Razodetja bi hotela, a neznano	Zdi se: Trudna večnost je obstala, znova kaos v tek pognala, zunaj drobno v noč deži ...

DEŽI

Z D R A V K O O C V I R K

Deži. Na mesto pada molk večera, nekje v samoti dete umira in vse molči.	Tam so domovi in topla iz oken luč gori, le zame konca ni poti, samota, glad in smrt so mi drugovi.
Le tu pa tam kot v ritmu sliši se korak, mehko udarja dež ob tlak, a jaz v tej godbi dežja sam.	Deži. Po cesti hodim truden, sam, ie žalost in bridkost poznam, na moje mlade dni — deži.